

Tři lékaři a jejich týmy. Srdce, mozek, plastická chirurgie. Strach a naděje pacientů. Jak se lidem říká, že už není naděje? Jaký je život na nemocničním oddělení? A jak to vidí doktoři? To diváci zjistí od 15. února každou středu ve 22.00 hodin na ČT2.

Na odborná oddělení nemocnic většinou přicházejí lidé, když jim je nejhůř. Když jim hrozí smrt, ochrnutí, ztráta končetiny nebo doživotní postižení. Najednou je pro ně nejdůležitější úplně cizí člověk – doktor. K němu se upínají veškeré naděje na záchranu. V novém docusoapu Doktoři se představí tři špičkoví lékaři a jejich týmy. Diváci uvidí pravý život na oddělení – černý humor, naprostou vážnost i uvolněnou atmosféru. Uvidí, jací jsou doktoři bez profesionální masky, a zjistí, jak vidí své pacienty. „Byla to týmová práce čtyř režisérů. Já jsem dávala dohromady kompletní seriál,” vysvětluje režisérka **Bára Kopecká** a dodává: „Pro kolegy na place to bylo kolikrát obtížné. Režisér musí šéfovat, ovšem zkuste šéfovat lékařské kapacitě! Po pár měsících se sžili, skoro jsem měla dojem, že režiséři čím dál víc zasvěceně hovoří o medicíně a doktoři je postupně začínají režírovat.”

„Nejdůležitější orgán je mozek. Srdce nebo plíce vám vymění, ale mozek – to je naše já,” říká neurochirurg **Vladimír Beneš** z Ústřední vojenské nemocnice, kterého diváci při práci i ve chvílích volna uvidí v první linii cyklu. Druhým týmem je oddělení kardiologie Nemocnice Na Homolce. Petr Neužil a jeho kolegové zkoušejí nové technologie, a vyvíjejí nové metody. Jenže i přes veškeré technické zázraky se léčba ne vždy podaří a poruchy srdce jsou v Česku nejčastější příčinou úmrtí. Třetí linie seriálu sleduje plastického chirurga Bohumila Zálešáka z Fakultní nemocnice v Olomouci. Ten přišívá lidem useknuté končetiny, modeluje poškozené obličejové a napravuje těžké deformace.

„Tři natáčecí týmy zaznamenávaly život tří oddělení. Sledovaly běžné situace oddělení, hovory mezi lékaři, personálem, pacienty – i to, jak lékaři komentují situaci, sdílejí své názory, vtipkují a jak pracují. Tvůrci usilovali o to, aby se sledovaným osobám dostali co nejbližší k tělu. Cílem je ukázat, co obvykle zůstává skryto. Výsledný materiál byl editován do osmi dílů, každý díl obsahuje všechny tři linie,” říká kreativní producent **Petr Kubica**.

Petr Neužil: Výchova je naprosto nutnou součástí procesu ve zdravotnictví

Jaké pro Vás bylo mít kameru neustále za zády? Změnila Vás v něčem taková zkušenost?

Z počátku to bylo poněkud nezvyklé, ale postupem času jsme si všichni na přítomnost filmařů zvykli a všichni v našem týmu brali jejich přítomnost prakticky jako samozřejmost. Běžné situace jsme řešili přirozeně, jako by tam ani filmový štáb nebyl.

Samozřejmě, že to chvíli trvalo, ale musím říci, že alespoň v naší nemocnici se štáb stal prakticky součástí našich týmů a všichni – sestřičky, doktoři, sanitáři – reagovali naprosto přirozeně.

Jak na filmový štáb reagovali pacienti, kterých se zákroky týkaly?

Zvykli si, museli být ovšem vždy perfektně informováni, ale štáb samozřejmě dbal, aby i jejich reakce byly co nejpřirozenější. Na přítomnost televizních kamer jsme poměrně zvyklí, když u nás štáby zpravodajství natáčejí nějaký dokument o nových výkonech, tak to tak ani nebereme.

Došlo během natáčení k situaci, kdy jste chtěl kamery vypnout, přestat nebo odejít?

Bylo to jedinkrát, když k nám přivezli akutního pacienta, kterého se na kardiochirurgickém sále kolegům nepodařilo zachránit. Nicméně nakonec to byl tak silný okamžik, že bylo vlastně asi dobře, že štáb byl na sále přes noc a myslím, že pokud diváci tuto scénu zhlédnou, bude to pro ně skutečně silný emoční zážitek.

Podařilo se Vám během natáčení zachytit nějaký unikátní případ?

V našem případě se podařilo zachytit hned několik unikátních výkonů, které se na obrazovce budou prezentovat asi poprvé. I přesto, že je vše točeno více jak před rokem, tak jde stále o velmi aktuální a inovativní zákroky.

O čem je podle Vás nová docusoap Doktoři?

Především ukazuje nezměrné úsilí tří nefalšovaně a bez přehánění skutečně špičkových týmů, vyzařuje z něj lidskost přístupů, emocionální náboj, úsilí, které jde za hranu běžných lidských činností, a myslím, že jde o první dokument ze zdravotnického prostředí, který si na nic nehraje a přesto má velký přesah právě svojí autentičností.

Jaká je podle Vás pozice lékaře v české společnosti? Co s sebou toto povolání nese za zodpovědnost?

Role lékaře je u nás obvykle buď přeceňována, anebo naprosto nedoceňována, stejně jako nutnost integrace profesí, které jsou na sobě závislé a také jejich ekonomický dopad. Myslím, že uváděný dokument právě ukazuje to, že všechny týmy vůbec nehledí na čas, peníze a svůj výdělek a nemusí si nic dokazovat. Ta odpovědnost vyzařuje z každého dílu a neustálé pochybnosti o správně zvoleném postupu je z každého dílu přímo cítit.

Jak byste popsal stav českého zdravotnictví a jak ob stojí v porovnání s jinými zeměmi?

Jsme naprosto srovnatelní s evropským a možná i světovým standardem. České zdravotnictví je trvale podfinancováno, nebo ne zcela adekvátně financováno, přesto se tu dělá skvělá medicína s vynikajícím standardem péče.

Co je podle Vás pro české zdravotnictví klíčové?

Jak budeme motivovat lékaře a sestry k tomu, aby se úroveň nezhoršovala, ale naopak zvyšovala. České zdravotnictví stojí z velké části na entuziasmu zdravotního personálu, a pokud bychom měli podávat výkon odpovídající našim příjmům a každý neodevzdával naopak více, byla by jeho úroveň určitě mnohem horší.

Lékař má i tu zodpovědnost, že „vychovává“ nové lékaře. Jak se z něj stane dobrý učitel?

Výchova je naprosto nutnou součástí procesu ve zdravotnictví, je to ostatně v každé profesi stejné. Je ale spíše vzácností, pokud narazíte na kolegy, kteří mají tento „dar vychovávat“ novou generaci, to se nedá naučit, ale určitě je nutné zkušenosti nejen předávat, ale i dále rozvíjet.

Lékaři často opravují „rozbité“ tělo. Jak připravíte pacienta na takový krok? Existují pro Vás nějaké hranice?

Myslím, že dokument právě ukazuje to, že pro nás neexistují hranice, a že každý ze zúčastněných provádí dnes výkony, o kterých před několika lety pouze snil. I o tom jsou Doktoři, o posouvání hranic a také o tom, jak se na tomto procesu podílí pacienti. Ten je logicky nutnou součástí procesu a jak jsme schopni ho na výkon připravit, jak ho on sám přijme, tak tím může jeho výsledek ovlivnit. Nemocného nelze k výkonům nutit, to je v dokumentu vidět několikrát a tato zásada je společná pro všechna tři pracoviště.

V čem tedy tkví hranice medicíny?

Hranice jsou v našem současném poznání, ale ty se tak rychle posouvají, že skutečně můžeme za pouhého půl roku provádět výkony zcela jinou technikou.

Docusoap Doktoři odhalí i soukromí lékařů, jejich volný čas. Jak vy osobně relaxujete? A jaké je to žít s lékařem?

Já sám jsem odhalil svoje soukromí minimálně, protože to je jediné, co mi trošku pomáhá si oddychnout. Nicméně nejsem ten typ lékaře, který tráví volnočasové aktivity naplno a všelikým sportováním. Relaxuji duševním klidem.

Doktoři se odehrávají v reálném nemocničním prostředí, pro diváky stále velmi atraktivních kulisách. Jak se díváte na fenomén "doktorských seriálů"?

Naprosto chápu, že seriály z nemocničního prostředí jsou stále pro diváky atraktivní, ale takovýto dokument je neocenitelný právě svojí autentičností. Nejde jen o popis a peripetie provádění jednotlivých výkonů, je tam hodně emocí a vnitřních pochodů jednotlivých zúčastněných zdravotníků. V poslední době jsou seriály ze zdravotnického prostředí spíše střídány detektivkami, ty jsou možná ještě akčnější.

Máte i Vy nějaký oblíbený?

Mě osobně velmi ovlivnila původní Nemocnice na kraji města právě proto, že to nebyl pouze plochý a popisný seriál, ale že šlo i o ty procesy. Ze zahraničních je to Pohotovost asi víc než Nemocnice Chicago Hope. Byla více autentická.

Bohumil Zálešák: Smekám před svými pacienty

Jaké pro Vás bylo mít za zády stále kameru?

Bylo to náročné, zejména ze začátku, kdy tým nebyl zvyklý na přítomnost televizního štábu. Musel jsem hlídat tým i štáb, aby vše probíhalo správně. Všichni si ale rychle zvykli na přítomnost kamer a tak vše klapalo na sto procent.

Stalo se během natáčení něco, co byste chtěl vrátit, nebo udělat jinak?

Odejít ani přestat nikdo nechtěl. Jednou kameramanovi unikl takový dramatický záběr. To nás všechny mrzelo, ale vrátit se to nedalo.

Podářilo se Vám během natáčení zachytit nějaký zajímavý nebo dokonce bizarní případ?

Ano. To by asi nikdo předem nevymyslel. Jednalo se o bodné nitrolební poranění ještě nenarozeného dítěte.

O čem je podle Vás nová docusoap Doktorři?

Z mého pohledu je to o každodenní realitě života doktorů, aniž by to nějaký scenárista modifikoval. Plastickou chirurgii to prezentuje takovou, jaká ve skutečnosti byla, je a jakou by do budoucna měla zůstat. Myslím si, že většina diváků bude překvapena, jak zkreslenou představu o našem oboru měli.

Jaká je podle Vás pozice lékaře v české společnosti? Co s sebou toto povolání nese za zodpovědnost?

Nemyslím si, že by pozice byla špatná. Není ale ani taková, jaká by měla být. Neodpovídá míře odpovědnosti, která je na lékaře kladena. Odpovědnost je pro řadu laiků nepředstavitelná, často až k zbláznění.

Jak byste popsal stav českého zdravotnictví a jak ob stojí v porovnání s jinými zeměmi?

Lapidárně a ve zkratce: Za málo peněz hodně dobré muziky. To může potvrdit každý, kdo zažil lékařskou péči na západě i na východě. I ten, který nemá žádné zdravotní pojištění, může u nás dostat k péči, kterou by jinde nedostal.

Co je podle Vás pro naše zdravotnictví klíčové?

Udržet zájem mladých o tento obor, aby to vnímali jako poslání a ne jenom jako práci od – do.

Lékař má i tu zodpovědnost, že „vychovává“ nové. Jak se z něj stane dobrý učitel?

Většina kolegů to vnímá tak, že jak postupně získávají zkušenosti a stárnou, pochopí, že je třeba najít ty dobré, oddané a ty to naučit. Zkrátka aby se o nás měl kdo postarat. To je zejména v chirurgických oborech stále složitější. Je to dřina, o kterou přestává být zájem.

Pro každého pacienta je zákrok velkým zásahem do jeho intimity. Jak ho na takový krok připravujete?

Obdivuji své pacienty pro jejich odvahu podstoupit složité rekonstrukční výkony. Třeba když ho „rozřežete“ třeba na pěti místech a potom to vše poskládáte dohromady. Smekám před nimi. Člověk musí mít velkou pokoru k tomu, co dělá a musí mít nepřekročitelné etické hranice. Na velké rekonstrukční výkony musíte pacienta připravit postupně – pokud je na to ovšem čas. Pacient musí věřit, že vám na něm skutečně záleží, že během operace odvedete maximální výkon, a že ho nenecháte ve štychu, když se věci zkomplikují.

Jaké jsou pro Vás ty nepřekročitelné hranice?

Vždy se ptám, jestli bych si to nechal udělat sobě nebo svým blízkým. Když ano, tak operuji. Takto to u mě funguje a to se snažím předávat mladým kolegům.

Jaké hranice má současná medicína?

Zdá se, že současná medicína nebude mít v budoucnosti žádné hranice. Otázkou je, jestli je to z hlediska budoucí perspektivy dobré. Řada lidí si to uvědomuje a začíná takto uvažovat.

Docusoap Doktoři odhalí i soukromí lékařů, jejich volný čas. Jak Vy osobně relaxujete? Jaké je to žít s lékařem?

Nějakou tvůrčí činností, někdy trochou sportu v přírodě, cestuji s rodinou. A jaké je to žít s lékařem? To nedokáži posoudit, ale tuším, že to nebude lehké. Můj syn to vyjádřil konstatováním ve velmi raném věku: „Doktorem nebudu, doktoři pořád pracují.“

Doktoři se odehrávají v reálném nemocničním prostředí, které je pro diváky stále zajímavou kulisou. V čem je podle Vás tak atraktivní?

Atraktivnost Doktorů bude v tom, že neplatí to, že herci hrají doktory, ale skuteční doktoři jsou v tomto případě herci. Takže doktoři hrají doktory.

Jak se díváte na oblíbené seriály z nemocničního prostředí?

Z většiny nám doktorům vstávají hrůzou vlasy na hlavě. Vidím je vždycky v čekárně, když tam běží M*A*S*H nebo Ordinace v Růžové zahradě. Většina jsou brutálním překroucením reality a „oblbováním“ veřejnosti – prostě takové medicínské telenovely.

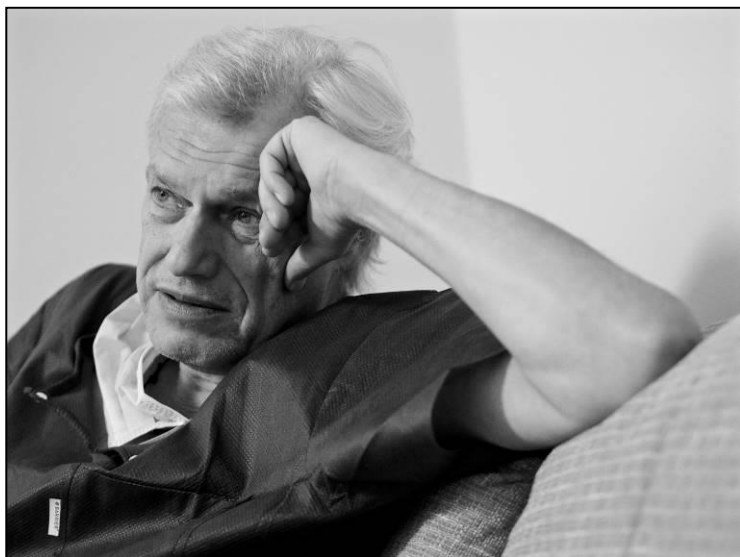
Je nějaký, který Vás i přesto zaujal?

Kdybych si musel vybrat tak asi ten M*A*S*H. Ten se nesnaží na nic hrát. Všem je jasné, že je to zejména legrace.

Anotace jednotlivých dílů:**Pohybujete-li se na hraně**

středa 15. února, 22.00 hodin, ČT2

Diváci se stanou svědky operace výdutě cévy v mozku, unikátního zákroku na srdci a záchrany života mladíka napadeného agresivní mykózou. Jak vypadá rutina lékařské práce a co se děje, když jde o život? Co si myslí doktoři?

To je ocenění práce lékaře

středa 22. února, 22.00 hodin, ČT2

Diváci budou u náročné operace mozku a uvidí implantaci droboučkého stimulátoru přímo do srdce. Co všechno je při léčbě ve hře? Jakou úlohu hrají emoce lékařů i pacientů? Jaký je rozdíl mezi seriály z nemocničního prostředí a skutečností?

Prosím tě, tati

středa 1. března, 22.00 hodin, ČT2

Čím rozvinutější je lékařská péče, tím starší a nemocnější lidé se zachraňují před smrtí. Jsou za to pacienti vděční, nebo naopak? Diváci se seznámí s tím, jak vypadala lékařská péče před několika desetiletími. Měli by lékaři zachraňovat život za každou cenu? A měli by léčit své příbuzné?

Obor vhodný pro ženy

středa 8. března, 22.00 hodin, ČT2

Každý šéf je tak dobrý, jako je jeho štáb. Diváci se dovědí, kdo jsou lidé, kteří spoluvytvářejí péči o pacienty na špičkových pracovištích nemocnic, jak se v soutěživém prostředí žije ženám lékařkám a jak velkou roli hrají partnerky lékařů v jejich schopnosti vydat ze sebe to nejlepší.

Český národ je vynalézavý

středa 15. března, 22.00 hodin, ČT2

Diváci se dozvědí, že každý špičkový lékař musí být vidět. Nestačí jen léčit, musí také publikovat výsledky svých výzkumů, obracet se na veřejnost, vzdělávat, propagovat, pracovat s osvětou a prevencí. Sám se musí učit a ovlivňovat na základě svých zkušeností vývoj nových léků.

Věci, se kterými nemůžu žít

středa 22. března, 22.00 hodin, ČT2

Pro chirurga je cíl jasný: odstranit to, co překáží, upravit, co vybočuje, spojit, nahradit, opravit, vyjmout nádor, posunout, tkáň. Diváci ale uslyší názory pacientů. Co znamená zásah do intimity vlastního organismu a vědomí další bolesti?

Vyhoření? To mi hlava nebere

středa 29. března, 22.00 hodin, ČT2

Diváci uslyší rady špičkových lékařů, jak se věnovat stresující a psychicky náročné práci a přitom nevyhořet. Dovědí se, zda doktoři umějí odpočívat a zda je možné oddělit práci od osobního života. Promítá se práce v týmu nebo společenský život do profesního života? Pomáhají koníčky být lepším odborníkem?

Nesnesitelná lehkost bytí

středa 5. dubna, 22.00 hodin, ČT2

Aby se někdo mohl stát lékařem, musí vystudovat medicínu. Diváci ale zjistí, že to nestačí. Ale co jsou ty skutečné zkoušky? Jaké to je, když na operačním stole zemře pacient? Jak se říká lidem v poslední fázi nemoci, že už není naděje?

Doktoři

režie: Bára Kopecká, Dana Gébová, Veronika Stehlíková, Marek Bouda // **kamera:** Ferdinand Mazurek, Braňo Pažitka, Jaromír Herskovič // **střih:** Katarína Geyerová Buchanan // **dramaturgie:** Jakub Režný, Šárka Speváková // **kreativní producent:** Petr Kubica

Kontakt pro média

Aneta Veselská

Tel.: (+420) 261 137 550

Mob.: (+420) 736 531 243

aneta.veselska@ceskatelevize.cz

Fotografie

<ftp://ceskatelevize.cz/>

pavel.kral@ceskatelevize.cz